

Dubbel

Van George Pelecanos verscheen eveneens bij
Ambo|Anthos uitgevers

De grote afrekening
Drama Stad
Harde revolutie
Tuinier van de nacht
King Suckerman
Geen weg terug
De weg naar huis
Het aandeel
Wat het was

George Pelecanos

Dubbel

Vertaald door
Ernst de Boer en
Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 414 2540 9

© 2013 George P. Pelecanos

© This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, NY, USA. All rights reserved.

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo | Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *The Double*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Ricardo Garcia Tarazona / E+ / Getty Images

Foto auteur © Giovanni Giovanetti

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Sommigen zijn gek op vissen, anderen vangen vogels
En je hebt er die liever kanonnen horen bulderen.

‘Whiskey in the Jar’ (Iers volksliedje)

Tom Petersen zat kaarsrecht achter zijn bureau. Hij droeg een op maat gemaakte spijkerbroek, laarzen met een rits, een zeegroen Ben Sherman-overhemd en een zeegroene stropdas met grote witte stippen. Zijn blonde haar zat zorgvuldig in de war. Zijn handen lagen gevouwen in zijn schoot.

Spero Lucas zat tegenover hem in een strak gesneden Dickies-werkbroek, een simpel wit T-shirt en Nike-werkschoenen. Lucas, die opsporingswerk deed voor Petersen, bekeek de outfit van de strafpleiter met een nieuwsgierige, geamuseerde blik.

‘Wat kijk je?’ vroeg Petersen.

‘Je kleren,’ zei Lucas. ‘Daar is iets mee.’

‘Ik draag alleen een stropdas als ik naar de rechtbank moet.’

‘Het is iets anders.’

‘Denk maar aan je vader. Dan schiet het je wel te binnen.’ Petersen keek in een manilla map die opengeslagen op zijn bureau lag. Daarnaast lag nog een stapel andere dossiers die in een hangmap waren opgeborgen. De hele stapel was zo dik als een telefoonboek. ‘Zullen we doorgaan?’

Ze hadden het over Calvin Bates, een cliënt van Petersen. Bates was aangeklaagd voor de moord op zijn minnares Edwina Christian.

‘Waar is het lichaam gevonden?’ vroeg Lucas. Hij sloeg zijn Moleskine-notitieboekje open en hield zijn pen in de aanslag.

‘Ik geef je het dossier wel mee als we klaar zijn.’

‘Je weet dat ik graag aantekeningen maak. Als ik de details noteer, kan ik de zaken beter op een rijtje zetten.’

‘Edwina’s lichaam is in Southern Maryland aangetroffen. In een bos in Charles County, een eindje van de Indian Head Highway. Ken je dat gebied?’

‘Ik ga daar weleens kajakken.’

‘Edwina werd al een week vermist. Toen de politie eindelijk serieus werk begon te maken van haar vermissing, zette haar moeder hen op het spoor van Edwina’s minnaar. Bates was een veelpleger die al jaren een buitenechtelijke knipperlichtrelatie had met Edwina.’

‘Waren ze allebei getrouwd?’

‘Bates wel. Edwina was single.’

‘Hoe heeft de politie Edwina gevonden?’

‘Bates heeft hen indirect naar haar toe geleid. Hij stond onder elektronisch toezicht.’

‘Elektronisch toezicht, daar heb ik van gehoord. Was hem al iets ten laste gelegd?’

‘Drugs. Niets gewelddadigs, maar hij had de voorwaarden van zijn proeftijd geschonden en zou de gevangenis weer in moeten.’

‘Dus hij droeg zo’n enkelband met GPS?’

‘Ja. De GPS-unit registreert om de tien seconden de lengte- en breedtecoördinaten en die worden iedere minuut geüpload naar de database van een particulier bedrijf dat voor justitie werkt.’

‘Hoe heet dat bedrijf?’

‘Satellite Tracking of People. Klinkt orwelliaans, vind je niet?’

‘*Touch of Evil* is een van mijn favoriete films.’

‘Spero, soms doe je te hard je best om als een simpele jongen over te komen.’

‘Dat werkt in mijn voordeel. Oké, dus dat bedrijf heet STOP.’

‘Jullie veteranen zijn echt dol op afkortingen, hè?’

‘En het OM is naar STOP gestapt om Bates’ GPS-gegevens op te vragen.’

‘Klopt. Ze hebben de gegevens op een satellietkaart uitgezet en realtime in een video weergegeven. De resultaten zijn tot op vijftien meter nauwkeurig. Ook als de enkelbanddrager in een auto rijdt, wordt zijn verplaatsing gevolgd.’

‘Laat me raden,’ zei Lucas. ‘Na de autopsie op Edwina Christian werd ruwweg een tijdstip van overlijden vastgesteld. De GPS-gegevens van Bates plaatsten hem rond diezelfde tijd in Southern Maryland, waar Edwina’s lichaam is gevonden. Heb ik het goed?’

‘Het wordt nog belastender. Rond het tijdstip van Edwina’s verdwijning heeft Bates aangifte gedaan van diefstal van zijn Jeep.’

‘Model en jaar?’

‘Jeep Cherokee uit 2000. Het is er net zo een als die van jou.’

Lucas reed een Jeep Cherokee uit 2001, maar die zag er vrijwel hetzelfde uit. Het was het hoekige model met de zescilinder-inlijn-motor waarvan er nog steeds veel rondreden, hoewel de auto al elf jaar niet meer werd geproduceerd.

‘De Jeep is teruggevonden in DC,’ zei Petersen. ‘Hij was met een brandbare stof overgoten en in de fik gestoken. De jongens van de technische recherche hebben vrijwel niets gevonden. Er zijn geen kogelhulzen aangetroffen, geen vingerafdrukken, geen haarzakjes. Wel wat resten struikgewas en aarde in het onderstel, wat erop duidt dat de Jeep onlangs over ruw terrein had gereden.’

‘Daar zijn ze ook voor gemaakt. Hoe heeft de politie Edwina’s lichaam gevonden?’

‘De GPS-gegevens leidden naar een boerderij naast een dichtbebost terrein. Ze zagen bandensporen op een pad dat het bos in liep. De afdrukken kwamen overeen met het profiel op de banden van die geblakerde Jeep.’

‘En hoe hebben ze Edwina nou precies gevonden?’

‘De technologie heeft hen naar dat gebied geleid, de natuur leidde hen naar het lichaam. De rechercheurs zagen buizerds boven de boomtoppen cirkelen. Ze hebben de plaats van de buizerds ruwweg bepaald en zijn toen het bos in gelopen. Edwina bleek van

dichtbij te zijn neergeschoten met één schot achter haar oor, een klein kaliber kogel. Ze was behoorlijk toegetakeld door de wilde dieren.'

Petersen haalde een paar foto's uit de map, zowel op ware grootte als uitvergroot, en schoof ze over het bureau naar Lucas toe. Het waren foto's van de bandensporen die in Charles County waren aangetroffen. 'Valt je iets op?' vroeg Petersen. Toen Lucas geen antwoord gaf, zei hij: 'Die banden zijn wel wat breed voor dat model Jeep, vind je niet?'

'Dat hoeft niets te betekenen. Ik heb 18 inch banden op de mijne zitten. Maar ik heb ze ook wel van 21 inch gezien op van die verhoogde Cherokees.' Lucas staarde naar een van de foto's. Daar was iets mee, maar wat het was, kon hij op dit moment niet bedenken. 'Mag ik deze meenemen?'

'Ik heb deze map speciaal voor jou gemaakt. Ik heb ook de bevindingen van het OM voor het geval je die hier op kantoor wilt bekijken. Driehonderdvijftig pagina's dik.'

'Ik wilde eigenlijk gaan lunchen.'

'Blijf hier zitten en lees de boel even door. Ik ga eten halen bij Carmine's op Seventh. Ik neem wel wat voor je mee.'

'Calamari met hete saus alsjeblieft.'

Petersen wapperde laatdunkend met zijn hand. 'Boerenvreten.'

'D'r is anders niks mis met inktvis,' zei Lucas. 'Het lijkt erop dat je vriend Bates hangt.'

'Nog niet,' zei Petersen. 'Maar ik speel wel een uitwedstrijd. De rechtszaak komt voor in La Plata. Daar heb ik nog nooit gewerkt en ik ken geen enkele rechter. Ik heb je hulp nodig. Alles wat je maar kunt vinden.'

'Denk je dat Bates haar vermoord heeft?'

'Dat is een irrelevante vraag voor mij.'

'Wat zou zijn motief kunnen zijn geweest?'

'Edwina's moeder beweert dat Edwina het met hem wilde uitmaken. Dat ze er genoeg van had met een getrouwde man om te gaan.

Mogelijk scenario? Bates kon het niet aan. Als ze niet met hem samen wilde zijn dan ook niet met iemand anders. Zoiets.’

Lucas stond op. Hij begon een stijve rug te krijgen van de harde stoel op de ongelijke hardhouten vloer van Petersens kantoor. De strafadvocaat weigerde de kamers van het negentiende-eeuwse rijtjeshuis op de hoek van 5th en D, vlak bij de rechtbank, te laten moderniseren. Hij zei dat hij de ‘authenticiteit’ ervan graag intact wilde houden.

‘*Between the Buttons*,’ zei Lucas toen het hem te binnen schoot, kijkend naar Petersens overhemd en stropdas. Op Petersens aanraden had hij aan zijn overleden vader zitten denken, Van Lucas, die een uitgebreide platencollectie van de Rolling Stones bezat, vanaf hun gelijknamige debuutalbum tot het in 1981 uitgebrachte *Tattoo You*, volgens velen, onder wie Lucas’ vader, het laatste Stones-album dat er echt toe deed.

‘Heel goed,’ zei Petersen. ‘Charlie Watts draagt eenzelfde outfit op de coverfoto. Natuurlijk draagt hij voor de foto ook nog eens een jas met twee rijen knopen, maar daar is het vandaag iets te warm voor.’

‘Maar waarom kleeft je je net als hij? Ben je soms ook op *Teen Beat* geabonneerd?’

‘Ik heb meer met *Tiger Beat*.’

‘En waarom die plaat?’

‘Gewoon omdat-ie goed is. Het is een heel coole hoes en een ondergewaardeerde lp, vooral de Britse uitgave. “Backstreet girl” is een van de mooiste liedjes die die jongens ooit hebben opgenomen. De Beatles hebben nooit zo’n oprecht en doorleefd nummer gemaakt.’

De vraag wie beter waren, de Beatles of de Stones, liet Lucas koud, en hij gaf geen commentaar. Op muziekgebied, en dan vooral klassieke rock, moest hij het afleggen tegen Petersen, die zelf geen instrument bespeelde, maar een regelrechte muzikfanaat was. Een paar maanden geleden nog had hij zijn jaarlijkse tripje

naar Jazz Fest gemaakt, waar hij zoals altijd beide weekenden was geweest en daarna was hij naar huis gekropen met een roodverbrande huid, koppijn en vijf kilo erbij.

‘Nou, je ziet er echt blits uit,’ zei Lucas. ‘Als een kapper in Carnaby Street. Of weet ik veel.’

‘En jij? Waar heb jij dat T-shirt vandaan? Het is niet van Fruit of the Loom.’

‘American Apparel.’

‘En ik denk zomaar dat het medium is, niet large. Je draagt het een maatje te klein.’

‘Dan zit het beter. Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Dat jouw look in feite net zo bestudeerd is als de mijne.’

‘Ik hoor niet bij die club van jou. Ik ben vanmorgen opgestaan en heb dit gewoon aangetrokken.’

Met zijn één meter vijfentachtig was Lucas niet echt lang, en met zijn negenenzeventig kilo, zijn gewicht in de zomer, kwam hij niet imponerend over. Hij was ook geen macho. Hij had zwart, kortgeknipt haar dat hij liet bijhouden door een Nigeriaanse kapper, Afrikutz op Georgia Avenue, en behalve zijn crucifix en *mati* droeg hij geen sieraden. Lucas was niet razend knap, lang niet zo knap als zijn broer Leo, die een jaar ouder was en eruitzag als een jonge Denzel Washington. Maar hij had wel wat. Als hij over straat liep of een bar binnenkwam, merkten de vrouwen hem op. Sommigen werden geil van hem. Hij was onlangs eenendertig geworden, en hij was nog net zo slank, gespierd en fit als op de dag dat hij het trainingskamp voor mariniers verliet.

‘Dat doet me eraan denken,’ zei Petersen. ‘Terwijl ik jouw lunch aan het halen ben, wordt er niet geflirt met mijn stagiaires.’

‘Oké.’

‘Heb je Constance de laatste tijd nog gezien?’

‘Nee,’ zei Lucas.

‘Ik was van plan haar promotie te geven.’

‘Waarschijnlijk had ze andere plannen.’

‘Ik weet niet wat er tussen jullie is gebeurd, maar ze wilde je niet meer zien. Daarom is ze hier weggegaan. Als je de kans krijgt om iets te beginnen met een bijzondere jonge vrouw als Constance... zo’n vrouw kom je niet iedere dag tegen, Spero.’

‘We hebben het leuk gehad,’ zei Lucas. ‘Ik vond haar leuk.’

Hij wist dat ze speciaal was. Maar terwijl hij iets met haar had, was hij met een andere vrouw naar bed gegaan. Hij had Constance niet direct of indirect beloofd dat hij niet vreemd zou gaan. Hij was een jonge man die zijn verloren tijd in wilde halen. Hij vond het jammer dat het niets tussen hen was geworden, maar hij had er weinig wroeging over.

Petersen keek naar Lucas, een Irakveteraan van het Korps Mariniers die in Fallujah had gevochten, waar de zwaarste huis-aan-huisgevechten van de hele oorlog hadden plaatsgevonden, misschien wel van welke oorlog dan ook. Een man die zijn jeugd in het Midden-Oosten had achtergelaten en was teruggekomen, op zoek naar een echo van wat daar dagelijkse praktijk was geweest: doelgerichtheid en leven onder hoogspanning. Petersen voelde dat er gitzwarte schaduwen onder het oppervlak van zijn koele façade lagen. Hij was bijzonder op Lucas gesteld en koesterde soms bijna vaderlijke gevoelens voor hem, maar wat zijn privéleven aanging drong Petersen nooit ergens op aan, puur uit respect.

‘Wat de zaak-Bates betreft,’ zei Petersen, ‘geef me iets in handen.’

Lucas antwoordde: ‘Doe ik.’

Die avond rookte Lucas een joint, daarna nam hij zijn nieuwe racefiets op de schouder en liep ermee de trap van zijn appartement af. Hij vond zomeravonden ideaal om een fietstochtje te maken.

Lucas huurde de bovenste verdieping van een huis op de hoek van Emerson Street en Piney Branch Road, in het noordwestelijke deel van DC, een breed en hoekig huis met aan de achterkant bijna dorps aandoende laantjes en steegjes die op 16th Street Heights uitkwamen. Zijn hospita, miss Lee, woonde op de begane grond.

Hij betaalde een redelijke huur en er was genoeg ruimte voor zijn fietsen en zijn kajak, die hij op zijn balkon aan haken had hangen. Als miss Lee het vroeg, deed hij wat klusjes in het huis, en soms ook zonder dat ze het vroeg. De ligging, een landelijk plekje in de stad, was perfect voor hem, hoewel hij vermoedde dat het binnenkort gedaan zou zijn met de rust. Afgelopen jaar was er aan de overkant van het straatje achter zijn huis een enorme mormoonse kerk verzezen en binnenkort gingen de deuren open. Maar voorlopig was het nog rustig.

Onlangs had hij een tweedehands Greg LeMond-racefiets overgenomen van een vriend die op het punt stond opnieuw naar Afghanistan uitgezonden te worden. Het was een gaaf ding, maar hij vond al die regenboogkleuren niet mooi en had niks met labels. Hij had het frame en de voorvork onmiddellijk ontvet, geschuurd en in de grondverf gezet, en daarna matzwart geschilderd. De velgen had hij rood gelaten, want die vond hij cool. Het was een snelle fiets, hij ging er veel harder mee dan met zijn vorige, waar hij jaren op gereden had.

Lucas zwaaide zijn been over het zadel, klikte zijn schoenen vast op de pedalen en reed 14th Street helemaal af tot in het centrum, stak via K Street over naar Northeast en reed vandaar naar H Street naar het blok met huisnummers in de 400, waar hij zijn fiets aan een paal vastmaakte en Boundary Road binnenging, een restaurant aan de rand van het populaire Atlas District. In tegenstelling tot de brandhaarden van U Street en 7th Street, die na de rassensrellen sneller geprofiteerd hadden van de aanleg van de metro, had H Street er veertig jaar over gedaan om zich te herstellen van de branden van 1968. Winkels en kantoorpanden met verlichte uithangborden en gepraat en gelach op straat maakten duidelijk dat het de buurt nu voor de wind ging.

Boundary Road was een ruim restaurant van twee verdiepingen met bakstenen muren, een opvallende kroonluchter, en een ontspannen sfeer. Lucas zocht een plaatsje aan de bar. Dan, de avond-

manager, draaide vaak reggae en dub, waardoor Lucas er graag kwam. Bovendien kon hij er altijd naar binnen, hoe hij ook gekleed was – vanavond in zijn zwarte fietsbroek en eenvoudige witte T-shirt – zonder zich een buitenbeentje te voelen. Hij bestelde een Stella bij de barkeeper, een vriendin van hem die Amanda Brand heette en die hem gevraagd had langs te komen. In andere clubs had hij als ‘stille’ uitsmijter voor Amanda gewerkt, dus ze hadden een geschiedenis met elkaar. Ze wist ook wat voor werk hij erbij deed en wat hij voor elkaar kon krijgen.

‘Eet je hier iets, Spero?’ vroeg Amanda terwijl ze hem zijn biertje voorzette.

‘Ik neem een lendenbiefstuk, medium rare.’

‘We praten straks wel, oké? Het is nu even heel druk.’

‘Ik heb geen haast,’ zei hij.

Hij luisterde naar de muziek van Linton Kwesi Johnson uit de luidsprekers, zette het flesje aan zijn mond en nam een slok koud bier. Aan het eind van de volle bar zag hij een aantrekkelijke vrouw in haar eentje zitten. Hun blikken kruisten elkaar en ze keek niet weg. Hij was degene die de ogen neersloeg. Lucas had genoeg zelfvertrouwen, maar haar vrijmoedigheid gaf hem een ongemakkelijk gevoel. Toen hij weer naar haar keek, kwam ze net van haar kruk af. Hij zag haar op hem aflopen, op weg naar het toilet. Ze droeg een zwarte spijkerbroek, een zwart topje en bruine motorlaarzen met een enkelriempje en een gesp. Ze had kastanjebruin haar, waar lichtbruine strepen doorheen liepen tot op de schouders en een krachtige, opvallende neus, en toen ze langs hem heen liep, zag hij dat ze helderblauwe ogen had die zelfs in het schemerige licht van de bar glinsterden. Ze was lang, met fraaie rondingen en grote borsten, en ze had de bouw van een Zweedse of Italiaanse filmster uit de jaren zestig. Terwijl ze voorbijliep bestudeerde Lucas haar schouders, haar armen en haar rug, en hij kreeg een droge mond. Hij nam een fikse slok van zijn bier.

Amanda kwam terug met zijn eten. Aan de bar was het ondertussen iets minder druk geworden.

‘Tast toe,’ zei ze, knikkend naar zijn steak.

Lucas viel erop aan. Hij vroeg: ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik heb een vriendin die Grace heet. Ze heeft de laatste tijd wat gedoe gehad. Ik denk dat jij haar wel kunt helpen.’

‘Om wat voor gedoe gaat het precies?’

‘Problemen met een man. Die heeft ze trouwens wel vaker. Grace schijnt een bepaald type mannen aan te trekken. Ze is gescheiden en heeft een hele rits hufferige vriendjes versleten. Ze blijven nooit lang.’

‘Misschien ligt het aan haar.’

‘Als ik haar niet kende, zou ik dat misschien ook zeggen. Toch heeft ze het hart op de goede plaats. Ze heeft rechten gestudeerd, maar ze werkt voor zo’n non-profitorganisatie die zich inzet om kinderen te eten te geven, terwijl ze veel meer zou kunnen verdienen.’

‘Dus ze heeft een verkeerde hand van mannen kiezen.’

‘Die laatste vent met wie ze wat had? Als dat geen psychopaat was, dan zat hij er in ieder geval dicht tegenaan.’

‘Ik doe niet aan geweld.’

‘Dit past precies in jouw straatje. Hij heeft iets van haar gestolen en dat wil ze graag terug hebben. Ze vermoedt dat hij nog wel meer van haar heeft gestolen. Maar ze kan het niet bewijzen. Aan de politie heeft ze helemaal niets. Ze heeft een privédetective nodig.’

‘Wat heeft deze mijnheer gepikt?’

‘Een schilderij. Meer weet ik niet. Maar ik denk dat hij haar van nog veel meer beroofd heeft.’

‘In emotioneel opzicht, bedoel je?’

‘Je snapt het wel als je haar ziet.’

‘Weet ze hoeveel provisie ik vraag?’

‘Ik heb gezegd dat je veertig procent vraagt.’

‘Als dit iets oplevert, krijg jij ook een deel van de provisie, voor het aanbrengen van deze klus.’

‘Dit keer niet, Spero. Zoals ik al zei, ze is een vriendin van me.’

‘Geef me haar naam en telefoonnummer maar,’ zei Lucas. ‘En dat van die vrouw die daar aan het eind van de bar zit.’

Amanda keek opzij en zag de vrouw nog steeds in haar eentje zitten, met een drankje voor zich. ‘Laat je die periscoop van je ooit weleens zakken?’

‘Ik leid graag een actief leven. Weet je hoe ze heet?’

‘Grey Goose-martini met ijs, drie olijven.’

‘Misschien moet ik haar maar een drankje aanbieden.’

‘Erg origineel.’

‘Ik heb nooit gezegd dat ik slim was. Maar wel dat ik een doorzetter ben.’

‘Weet je zeker dat je voor de hoofdprijs gaat?’

‘Wil je haar alsjeblieft vragen of ze iets van me wil drinken?’

Amanda liep naar de vrouw toe. Lucas zag haar een verhaal tegen de vrouw afsteken, en vlak daarna pakte die haar mobiel en schoudertas. Voordat ze opstond legde ze geld en nog iets anders op de bar. Haar blik kruiste de zijne even toen ze langs hem liep en er verscheen een zweem van een glimlach om haar mooie mond. En toen was ze weg.

Amanda kwam terug. ‘Ze heeft je aanbod beleefd afgeslagen.’

Lucas spreidde zijn handen. ‘Zie je nou wel? Ik win niet altijd.’

‘Nou, eigenlijk wél.’ Amanda legde een papieren servetje voor Lucas op de bar. ‘Ze heeft haar nummer voor je achtergelaten, knapperd.’

Hij keek naar de naam en het telefoonnummer, vouwde het servetje op en stopte het in de zak van zijn fietsbroek. ‘Soms heeft een man gewoon geluk.’

‘Wat is dat toch met jou?’

‘Ik weet het niet.’ En dat was waar. Hij was altijd een tikje verbaasd als een vrouw belangstelling voor hem toonde. Hij deed er niets voor.

Lucas stond op en pakte zijn portemonnee. Hij gaf twintig dollar fooi op een rekening van dertig dollar. Als Amanda niet wilde

meesnoepen van zijn provisie, kon hij zich op zijn minst genereus betonen.

‘Bedankt, marinier.’

‘Het genoeg is aan mijn kant.’

‘Doe me een lol. Ik zal je Grace’ naam en telefoonnummer geven. Bel haar een keer.’

‘Ik neem wel contact met haar op.’

Op de fiets naar huis dacht Lucas aan de vrouw aan het eind van de bar, aan de uitdaging van een nieuwe klus, aan het aangename vooruitzicht van inkomsten, en aan de hele nacht slaap die voor hem lag. Seks, werk, geld en een comfortabel bed. Alles waar hij van gedroomd had toen hij overzee zat. Meer had een man niet nodig. Hij schakelde naar een lagere versnelling en vond zijn ritme. Het was een goede, beloftevolle avond geweest.

Hij kon nog niet weten welke problemen er voor hem in het verschiet lagen.

De volgende ochtend zat Lucas op de veranda achter zijn appartement de *Washington Post* te lezen terwijl een roodborstje in de weer was met haar nest onder de dakrand en een paar spotlijsters een overstekende kat het leven zuur maakten. In het katern met het lokale nieuws werd in een artikel melding gemaakt van de opmerkelijke daling van het aantal moorden en het hogere percentage opgeloste zaken onder leiding van hoofdcommissaris Cathy Lanier. Daarnaast hadden een merkbare cultuuromslag, een op overheidsdiensten gebaseerde economie die grotendeels immuun was voor de recessie, en de verbetering van de voorheen verpauperde woonwijken een rol gespeeld in de herrijzenis van de stad. Dat nam niet weg dat veel mensen de nodige tragedies hadden meegemaakt en dat de inwoners van Washington nog regelmatig terugdachten aan een paar beruchte moordzaken, zowel van jaren geleden als recent.

De gruwelijke moord op Catherine Fuller, een tengere huisvrouw en moeder die in 1984 in een steeg in Noordoost-Washington was vermoord, gold misschien wel als de meest beestachtige en zinloze misdaad in de geschiedenis van DC, en stond symbool voor een decennium van verloedering. Fuller was doodgeslagen en seksueel mishandeld met een ijzeren staaf, en dat alles vanwege vijftig dollar en de goedkope ringen die ze aan haar vingers had. Haar ribben waren gebroken en haar lever was gescheurd. Een aantal jonge

mannen was hiervoor de gevangenis in gedraaid, en van degenen die nu nog leefden, werd de rechtszaak opnieuw behandeld. Naar men beweerde waren de bekentenissen indertijd afgedwongen, waren er valse getuigenissen afgelegd en was er bewijs achtergehouden. Voor sommigen had de herziening van de zaak oude wonden geopend.

De nabestaanden van Nori Amaya, die in oktober 2009 dood in haar flat in de Woodner was aangetroffen, met haar vingernagels uitgetrokken om de DNA-sporen te wissen, hadden nog steeds geen gerechtigheid of genoegdoening gekregen. Nori's moordenaar bleef spoorloos, en de geruchten dat de politie bij het onderzoek steken had laten vallen, waren hardnekkig. Ook vrienden en familieleden van de achttienjarige Lucki Pannell, die vanuit een rijdende auto was doodgeschoten, zaten nog met onbeantwoorde vragen. In weerwil van de racistisch getinte ingezonden brieven in de *Washington Post* was Lucki geen jeugddelinquent of straathoer geweest, maar een keurige, vrolijke scholiere, wier moord nooit was opgelost. Toen gemeenteraadslid Jim Graham om commentaar werd gevraagd, had hij gezegd dat het slachtoffer 'op het verkeerde tijdstip op de verkeerde plaats' was geweest. Lucas had alleen maar zijn hoofd geschud toen hij dat las. Verkeerde plaats? Lucki stond op de veranda van haar eigen huis toen ze werd doodgeschoten.

De moord die hem recentelijk het meest had aangegrepen was die op Cherise Roberts, die afgelopen maart gewurgd in een vuilniscontainer was aangetroffen, met sporen van sperma op haar gezicht en in haar rectum, een paar straten ten noorden van Cardozo High School, waar Lucki Pannell ook op had gezeten. Cherise was een leerling van Leo Lucas geweest, die daar Engels gaf. Na haar dood had Leo heel wat leerlingen bijgestaan die met haar bevriend waren geweest en bij haar in de klas hadden gezeten. Spero, die veel met de dood te maken had gehad, had hetzelfde gedaan voor Leo en heel wat keren tot laat in de avond een biertje met hem zitten drin-